СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 91. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ТРАВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 14, 1987 No. 91. VOL. XCIV.

ДАНИЛО ШУМУК НА ВОЛІ

Д. Шумук

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Як повідомив торонтонський щоденник „Гловб енд Мейл" з 12-го травня ц.р. з Москви, Данило Шумук, довголітній політичний в'язень вкінці є на волі і перевезений до Москви.

В товаристві представника канадської амбасади він має звідти відлетіти у п'ятницю, 15-го травня ц.р. до Британської Колюмбії в Канаді, де проживає його родина, яка довгими роками старалася про його звільнення і виїзд.

Д. Шумук народився на Волині в 1914 році, перебув 28 років в тюрмі і був звільнений в 1967 році, але вже в 1972 році його поновно арештовано і засуджено на 10 років концтаборів і 5 років заслання. Він перебував у таборі особливого режиму в Мордовії. В тому часі він тричі звертався до Президії Верховної Ради СССР із заявою про відмову від совєтського громадянства.

Його спомини п.н. „За східнім обрієм" видано на Заході.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ НАУКОВЕЦЬ ДАВ СУДДЯМ ЛЕКЦІЮ З ІСТОРІЇ НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

СУДДЯ Д. ДОРНЕР ДУМАЛА, ЩО ГЕН. ВЛАСОВ БУВ УКРАЇНЕЦЬ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Матітіягу Майзель, молодий ізраїльський історик-совєтолог, який здобув докторат в Рочестерському університеті в ЗСА, дав надзвичайно об'єктивні свідчення з часів Другої світової війни і виявив добре знання політичних, історичних і національностевих питань СССР і Східньої Европи, тут на процесі Івана Дем'янюка у вівторок 12-го травня ц.р.

Представлений головним прокуратором Йона Бляттманом, д-р Майзель дав дуже детальний виклад, з якого мабуть найбільше скористали судді, зокрема Далія Дорнер, якій д-р Майзель пояснив, що ген. Власов не був українцем, а росіянином, та що в його Російській визвольній армії (РОА) служили у великій більшості росіяни, а українців було мало. Ця армія була створена за дозволом німців під кінець 1944 року з метою, як сказав ген. Власов, боротись проти комунізму, проти Сталіна, „за вільну єдинонеділиму Росію". Д-р Майзель підтвердив під час перепитування адв. Марком О'Коннором, що ген. Власов був проти розчленування СССР на окремі національні держави.

У дальшому д-р Майзель пояснив різниці поміж росіянами і українцями, поміж росіянами і білорусами, поміж білорусами і білими росіянами в контрасті до червоних росіян, і взагалі про національностевий стан СССР. Він навіть пояснив різниці поміж українцями із західніх земель і їхніми братами на східніх землях. Він виявив подрібне обзнайомлення з масакрами у Вінниці і Катиню, про Великий голод в Україні в 1932-33 роках (І. Дем'янюк мав тоді 13 років), стверджуючи, що це був зумисний голод, створений штучно центральною владою в Москві.

Коли суддя Д. Дорнер запитала історика як він знає, що це був зумисний голод, д-р Майзель відповів що на доказ цього існує документація на Заході, копії директив, заряджень рішень тощо, а також свідчення уцілілих. Він сказав, що на його думку у Великому голоді згинуло понад 4 міл. українських селян, але є науковці, які твердять, що це число є більше.

„Які науковці?" — спитав головний суддя Дов Левін, на що д-р Майзель відповів, що недавно тут була група українських істориків з Канади, які твердили, що в голоді згинуло між 5-10 міл. осіб.

Д-р Майзель, який приніс зі собою мапи СССР та Східньої і Центральної Европи, показав місце великої поразки під Керчом у травні 1942 року, стверджуючи, на підставі щоденника 11-ої армії, що тоді попало в полон біля 125,000 вояків Червоної армії, з яких біля 106,000 перевезено до таборів в Холмі і Рівному, а потім деяких до Німеччини на роботи.

Д-р Майзель згадав також про інші військові формації по стороні німців, в тому й Дивізію „Галичина", яка боролася проти большевиків. Він кількакратно ствердив, що дуже мало українців коляборувало з німцями і навіть українські німці не хотіли коляборувати з німцями.

Коли М. О'Коннор питав свідка про Великий голод в Україні, суддя Левін запитав про який період йде мова, а адв. О'Коннор відповів, що він питає свідка про „український шоаг" в 1932-33 роках. Тут прокуратор Бляттман запротестував, що слово „шоаг" відноситься тільки до жидів, але суддя Левін сказав, що О'Коннор може вживати будь-які слова. Тоді суддя Зві Таль, який відомий із свого знання Талмуду, почав щось шептати Левінові, а тоді сказав, що він не хоче спорити з головним суддею але вважає, що вжиття слова „шоаг" О'Коннором є зловживанням. В Україні була велика трагедія, але це не був „шоаг".

Тоді М. О'Коннор сказав, що він респектує думку судді Таля і від тепер у відношенні до голоду в Україні буде вживати слова „голокост".

Відтак адв. О'Коннор просив д-ра Майзеля встановити границі Вінницької области, де народився І. Дем'янюк, але М. Майзель сказав що границі мінялись він постарається це встановити наступного дня, перевіривши документи дома. Розповіддю про примусову репатріяцію після Другої світової війни і затримання її на наказ ген. Айзенгавера, д-р Майзель закінчив свої відповіді на питання адв. М. О'Коннора, які мали продовжуватись наступного дня.

Суддя Левін проголосив, що у середу, 13-го травня, сесія триватиме тільки півдня і на тому процес перериваєтся на переслухання трьох свідків в Німеччині.

К. БАРБІ ВІДКИДАЄ ВИСУНЕНІ ПРОТИ НЬОГО ОБВИНУВАЧЕННЯ

Ліон, Франція. На процесі проти колишнього шефа гестапо в Ліоні Клявса Барбі прокуратор П'єр Труше зачитав листу обвинувачень його у воєнних злочинах під час Другої світової війни, але на здивування суддів, прокуратури і присутніх в залі суду К. Барбі, з якого тяжко витиснути слово, здивував усіх своєю сміливістю, відвагою і енергією. Він, спокійно вислухавши обвинувачення, попросив через свого адвоката слова у суддів і в дуже категоричний спосіб відкинув майже усі висунені закиди проти нього, кажучи, що прокуратура й ті сили, які за всяк уціну хочуть його покарати і знищити роблять враження, що „я був масовим вбивцем, людиною несповні розуму, і нічого не робив тільки гонився довкола Ліону вишукуючи жидів, щоб вислати їх на страту до концентраційних таборів".

На рекомендацію оборонця К. Барбі відкинув обвинувачення у „злочинах проти людства", бо в його понятті навіть ті, які були знищені гестапом в Ліоні під час Другої світової війни, не становлять цілого людства і не репрезентують навіть частини французького народу, велика кількість представників якого співпрацювала з німецькою окупаційною владою. Співпрацювали такой й ті, які сьогодні виступають в ролі обвинувачувачів і займаються ловлею нацистів. Їхнє минуле не є „чистою сторінкою в історії Другої світової війни, а може навіть й перед тим".

К. Барбі був лейтенантом ССів в Ліоні від 1942 до 1944 року і, як говориться в обвинувачувальному акті прокуратури, командантом гестапо на протязі одного року „Очевидно, я командував тільки одною сотнею людей і ніхто, навіть цей суд і ті, які завзялися знищити моє життя, не будуть спроможні поставити мене поряд відповідальних за злочини осіб, які були засуджені на Нюрнберґському процесі і страчені, або, як у випадку Гесса, сидять ще й досі по тюрмах. З обвинувачення виглядає, що я дійсно знищив усіх жидів в Ліоні і французів, які належали до руху спротиву. Але ніхто з вас не застановляється, що нас було тут 120 осіб при команді і Вернер Кнаб, а не я був відповідальний за всі операції гестапо. В. Кнаб був полковник ССів і дійсно був зверхником К. Барбі і йому підлеглих в Ліоні.

К. Барбі властиво повів атаку на обвинувачувачів і став у своїй власній обороні тоді, як відповідальний суддя Андре Карліні запитався його, чи він бажає висловитись до суті прочитаного обвинувачення.

Франція, як відомо, знесла кару смерти в 1981 році і К. Барбі можуть евентуально засудити на доживотню тюрму, кажуть політичні спостерігачі.

Американський журналіст пише про Львів

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 7-го травня ц.р. появився довший репортаж його кореспондента Генрі Камма із поїздки до сьогоднішнього Львова, Чернівець і Ужгороду.

Подаючи історію тих українських міст від їхньої приналежности до Австро-Угорщини і Польщі, він порівнює високий їхній культурний стандарт минувшини до сьогоднішнього стану під совєтською займанщиною. Він бачить їхній занепад і стверджує, що з давнього розцвіту залишилися лише будівлі, порожні церкви і...дух минувщини.

Дуже влучно американський журналіст підхоплює намагання русифікації, кажучи що „чим менше ці українські міста виглядають російськими, тим більше совєтські чинники стараються підкреслити, що вони від віків приналежні до Росії". І хоча ці три міста мали раніше переважаюче українське населення, тепер там поселюють постійно росіян на місце виеміґрувавших поляків і жидів. Це і є причиною, що щораз більше на вулицях Львова Г. Камм чув розмови в російській мові. Але помимо того, коли він розмовляв із росіянкою, що живе у Львові вже 20 років, вона одверто сказала йому, що не почуваєтся тут досі добре, тому саме що вона росіянка, а „вони" українці.

Журналіст описує долю численних церков у Львові, які тепер є музеями чи концертовими залями і які совєтська влада затримує як пам'ятки архітектури. Це саме він завважив в Ужгороді і Чернівцях. При тому він пояснює читачам долю Української Католицької Церкви, яку насильно зліквідовано під совєтською окупацією.

В загальному автор репортажу стверджує, що ці українські міста, які колись мали міжнародний характер, тепер стали ще одними із ряду стандартних совєтських поселень, без ясного обличчя і без окремішньої культури.

ДОПОВІДЬ ПРО ЛЬВІВ В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь з циклю „Неповторний Львів" на тему „Львівські Ґавросі", яку виголосить Григор Лужницький. Доповідь відбудеться в суботу, 16-го травня ц.р., о год. 6-ій вечора тут в Домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вул.

ВИСТАВКА Х. ШМІҐЕЛЬ

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців в Америці запрошує на відкриття виставки скульптур Християни Шміґель, яке відбудеться у неділю, 17-го травня ц.р., о год. 1—ій по полудні тут в ґалерії ОМУА при 136 Друга авеню. Виставка відкрита в будні в годинах 6-8-ма вечора, а в суботи і неділі від год. 1-ої до 8-ої вечора. Виставка буде відкрита до 24-го травня.

Вийшла нова збірка поезій В. Ящуна

Піттсбург, Па. — Тут в Українсько-американському літературному видавництві вийшла збірка поезій Василя Ящуна п. н. „З нив і доріг життя".

Збірка містить 101 вірш, велику поему „Провина і кара", деякі переклади з визначних британських, американських, німецьких, польських, російських і білоруських поетів, які тематично близькі до поезій збірки, та вступну статтю Володимира Жили.

Тематика поезій: людина, природа, нарід, Бог. В. Жила пише: „Збірка в цілому — цінний здобуток української літератури в розсіянні, вона знайде свого вдячного читача".

В. Ящун є автором збірки „Дійсне і мрійне", що вийшла в 1981 році. Збірка „З нив і доріг життя", 212 стор., у твердій оправі з позолоченим витисненим написом, на дуже доброму папері, з чітким компюторським друком, коштує 10.50 дол. плюс 1.50 пересилка. Замовляти: Wasyl Jaszczun, 1415 N. Euclid Ave., Pittsburgh, Pa. 15206.

Р. Реґен твердить, що не просив ніяку країну допомагати антисандіністам

Вашінґтон. Президент Роналд Реґен заперечив, що особисто просив яку-небудь країну допомагати повстанцям в Нікараґуа в той час, коли Конґрес заборонив надавати їм воєнну допомогу.

Колишній дорадник Президента в справах крайової безпеки Роберт МекФарлейн сказав у понеділок, 11-го травня, під час переслухань у Конґресі з приводу „ірангейту", що Президент знав про допомогу антисандіністам зі сторони Савдійської Арабії. За словами Р. МекФарлейна, Савдійська Арабія почала надавати допомогу повстанцям через день після розмови Р. Реґена з королем Фагдом, що відбулася в Білому Домі.

У вівторок, 12-го травня, перед зустріччю Президента з лідерами республіканців у Конґресі журналісти атакували Реґена запитаннями про те, чи просив він треті країни допомагати антисандіністам. „Я не хочу відповідати на запитання, поки переслухання (у Конґресі) не закінчилися, але якщо ви все ж таки хочете дістати відповідь, то ні, не просив!" сказав Президент.

Журналісти продовжували допит, намагаючись дізнатися, як реагує Президент на інтерв'ю, що його дав у понеділок увечорі генерал Сікорд телевізійній програмі „Найтлайн". У своєму інтерв'ю ген. Сікорд який зізнавав у Конґресі минулого тижня, сказав, що у вересні минулого року полковник Олівер Норт привів одного вечора в Білий Дім трьох іранців, які зустрілися з урядовими чинниками. „Поняття про це не маю, відповів Р. Реґен журналістам. Я дізнався про це лише від вас".

Зрозумівши, що від репортерів тяжко відчепитися, Президент сказав, глянувши на годинник: „Пора займатися справами".

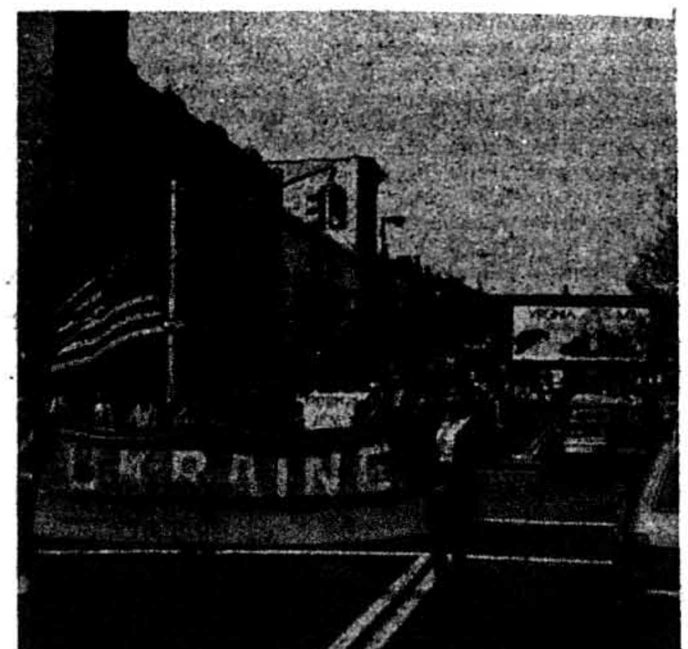
Плянують мовно-літературні виклади в УВУ

Мюнхен, Західня Німеччина. — На Філософічному факультеті УВУ цього літа будуть викладати відомі професори і викладачі мовознавці та літературознавці з різних країн, а саме: О. Вітошинська (Франція), О. Горбач (Німеччина), Я. Гурський (ЗСА), В.Т. Жила (Тексас, ЗСА), І. Качуровський (Німеччина), О. Кисілевська-Ткач (ЗСА), В. Лев (ЗСА) Л. Рудницький (ЗСА), П. Цимбалістий (Англія), О. Черненко-Рудницька (Канада).

У програмі є такі теми: історія української мови (виклади і семінар) та порівняльна граматика слов'янських мов (О. Горбач); сучасна українська літературна мова та інтерпретація східньослов'янських текстів 11-18 ст. (Я. Гурський); вступ до слов'янознавства та історія української літератури, стара доба, XI-XV століття (П. Цимбалістий); староцерковно-слов'янська мова та творчість молодомузців (В. Лев); нова українська література XIX століття на тлі европейських літератур (Л. Рудницький); поетика і стилістика І: віршознавство та непролетарська література 1920-их років (І. Качуровський), українська драматургія і театр, театральна освіта й театральна критика та творчість неоклясиків (В.Т. Жила), Василь Стефаник і галицька проза (О. Кисілевська-Ткач), Микола Хвильовий і його творчість (О. Вітошинська), імпресіонізм та експресіонізм в українській прозі (О. Черненко-Рудницька).

Зацікавлені студенти можуть надсилати свої зголошення і своєчасне замовлення приміщень на адресу УВУ: Ukrainische Freie Universitat, Pienzenauerstr 15 D-8000 München 80; tel.: 089-98-69-28.

В Асторії пом'янули жертви Чорнобильської катастрофи

Похід вулицями Асторії.

Асторія, Н. Й. (В. Л-ць). — В суботу, 25-го квітня ц.р., торжественною Службою Божою, Панахидою, жалібним походом і політичною та мистецькою частинами, українська громада в Асторії об'єднаними силами пом'янула жертви чорнобильської катастрофи і натаврувала комуно-московських імперіялістів за їхню політику ґеноцидів над українським й іншими поневоленими народами.

Частинно співану Богослужбу за український нарід і жертви Чорнобиля відправляв о. парох Христофор Войтина, ЧСВВ, який сказав також глибокодумну проповідь, а Панахиду правили три отці: отець парох, о. протоігумен Василіянського Чину Юліян Катрій і о. Григорій Хміляр, ЧСВВ, помічник пароха. Чудово співав хор церкви Чесного Хреста під диригентурою Миколи Ничая. Почесну стійку з організаційними прапорами тримали представники трьох організацій Визвольного Фронту — 35-го Відділу ООЧСУ, Відділу ОЖ ОЧСУ ім. княгині Ольги Володарки України і Осередку СУМА ім. Михайла Сороки, а також Українсько-Американських Ветеранів. Крім того, у підготові цього відзначення першої річниці страшної нуклеарної катастрофи в Україні брали участь: Товариство Вервиці, вже згадуваний церковний хор, Апостольство Молитви та багато індивідуальних осіб, які доклали максимум зусиль, щоб заплянована річниця випала вдало.

Після релігійних відправ в церкві оформився довгий похід маніфестантів, біля 500 осіб, який пройшов 30-ою вулицею до Бродвею, Бродвеєм до Станвею і Станвеєм до 31-ої авеню, до

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

КАТОЛИКИ ПІВДЕННОЇ Кореї почали відтепер, 97 років раніше, підготову до 300-річчя своєї Церкви, що припадає на 2084 рік. Як вияв їхньої зовнішньої побожности південнокорейські католики бажають спорудити величаву святиню, найбільшу в країні, а то й у всьому світі. Основа храму — коло 30,000 квадратних метрів і вміщатиме майже 30,000 людей.

ОКРЕМИЙ ПРОКУРАТОР Департаменту справедливости буде розглядати справу генерального прокуратора Едвина Міза і його пов'язання з корпорацією Ведтекк, яка діставала контракти на роботи для війська і в якій Е. Міз мав мати великі грошові інвестиції. Це завдання перебрав Джеймс МекКей на прохання самого Е. Міза, який признав, що мав зв'язки із Ведтекк корпорацією, але їх тепер вже зірвав.

ПОСТІЙНЕ ЗБІЛЬШУВАННЯ оплат за навчання в університеті, яке є двічі так високе як загальна інфляція, викликує невдоволення і дискусії в цілому суспільстві. Закидують адміністраціям вищих шкіл, що вони є жадібні гроша.

ФЕДЕРАЛЬНЕ АҐЕНТСТВО безпеки копалень засудило копальню в Юті на грошову кару у висоті 111,470 дол. за недотримування усіх приписів безпеки, що було причиною смерти 27 копальняних робітників в 1984 році.

У ВАШІНҐТОНІ ПОМЕР на 69-му році життя Джеймс Енгелтон, один із найкращих спеціялістів Сі-Ай-Ей у контррозвідці, зокрема щодо СССР. Він працював в Сі-Ай-Ей двадцять років але в 1974 році тодішній директор розвідки Вілліям Колбі змусив його зрезиґнувати під закидом, що його діяльність шкодить Сі-Ай-Ей. Тоді теж зредуковано кількість членів контррозвідки із 300 осіб до 80. Сьогодні, однак, політики уважають, що Дж. Енгелтон був правний у своїй оцінці шпигунства СССР.

ВЛАСНИК РЕАЛЬНОСТЕЙ в Лоренс, Лонг Айленд, отримав кару 1,4 мільйона долярів за те, що не перепровадив ремонту будинків в Бруклині, які до нього належать, і це є найвища кара, яку досі дали за неполадки у мешканевих будинках. Власник Ленард Сподек має 29 будинків із 1,299 апартаментами і проти нього ішло 15 процесів за провини у адміністрації.

В ЗСА ПІДНЕСЛИСЯ вгору ціни на збіжжя і сойовий біб. Причиною сильної підвишки цін є погана весняна погода і більші закупи американського збіжжя СССР. Ця зміна у цінах може вплинути на інфляцію у майбутніх місяцях.

СПРАВА ПРОПАҐАНДИ проти АІДС в засобах масової інформації, зокрема в телевізії, викликує дальше контроверсійні погляди. Особливо проти таких реклям є релегійні чинники.

У ВЕЛИКИХ МІСТАХ ЗСА появилася нова кадра шахраїв, які увихаються у всіх публічних місцях, де є телефонічні будки і пропонують за малі гроші з'єднувати найбільш віддалені місця. Це завдяки складним технічним засобам, які ті шахраї уміють використати.

В КАЛІФОРНІЇ поширюється серед населення „мода" відвідувати людей, які мають нібито шляхи порозуміння із світом і які можуть дораджувати у всіх життьових проблемах. Ці „учителі" беруть за таке порозуміння із духами платню від 10 дол. до 1,500 дол. за годину і їхнє число зростає помітно. Психологи пояснюють, що таке зацікавлення населення порозумінням із невидними силами треба пояснювати невдоволенням із існуючих релігій та їхніх практик.

У СВІТІ

СТРАЙК ЮҐОСЛАВСЬКИХ вуглекопів правдоподібно вже закінчився. Він тривав 33 дні і копальняні робітники здобули частину своїх вимог, тобто підвишку платень на 46 відсотків і уступлення з керівництва копальнями декількох осіб, які взагалі не цікавилися долею робітників і обставинами праці в копальнях. Спершу робітники домагалися підвишки платень на 100 відсотків і уступлення з посту міністра копалень, але пізніше змінили свою думку і повернулися до праці з обіцянкою, що уряд перегляне цілу систему платень і звільнить відповідальних за занедбання цієї ділянки праці.

БОНН ХОЧЕ МАТИ більше часу для вирішення справи цілковитого відтягнення із Західньої Німеччини нуклеарних ракет середнього засягу, побоюючись, що Західня Европа стане тоді об'єктом совєтського тиску, а може навіть жертвою комуно-московського імперіялізму в майбутньому, якщо не стане американської атомової „парасолі" над Европою. В цій справі переговори з американськими офіційними особами веде у Вашінґтоні міністер закордонних справ ФРН Ганс Дітріх Ґеншер.

ЙОРДАНІЯ, ЯКА ЗАЙМАЄТЬСЯ підготовою міжнародної конференції, завданням якої буде обговорити існуючі проблеми на Близькому Сході, включно з виготовленням тимчасової форми мирового договору арабських держав з Ізраїлем і визнаєнням території для палестинців, взяла на себе зобов'язання обмежити до мінімуму ролю і впливи Совєтського Союзу в тій конференції, бо фактично СССР не має безпосереднього відношення до цих проблем. Правда, Сирія і Палестинська Визвольна Організація, які користуються широкою політичною і матеріяльною допомогою комуно-московської імперії та доставами модерної зброї, дуже заступаються за СССР і вимагають рівного права для усіх держав учасниць конференції, якщо така відбудеться. У великій мірі конференція залежить також від постави Ізраїля, прем'єр-міністер якого скликає спеціяльне засідання кабінету в цій справі. Існують, однак, різниці в поглядах між прем'єром Їцаком Шаміром і міністром закордонних справ Шімоном Перезом.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Проблема Ґері Гарта

Сенатор із Кольорадо Ґері Гарт (змінив собі прізвище із родового Гартпен) кандидував у 1984 році на президента, але програв на конвенції Демократичної партії до Волтера Мондейла, який зчерги програв вибори у користь республіканця Роналда Реґена. Це була для Гарта погана історія, бо він утратив своє місце в Сенаті і залишився із боргом 1,300,000 дол., видаткованих на виборчу кампанію. Цей борг „висить" по нинішній день, але Ґері Гарт дав уже себе пізнати в цілій Америці, а дуставши після Мондейла найбільше голосів у правиборах, тепер, у 1987 році, зголосив знову свою кандидатуру. Він дістав у засобах масової інформації назву „фронтраннера", себто демократичного кандидата на президента з найбільшими шансами дістати номінацію від конвенції Демократичної партії, яка зійдеться в наступному році в місті Атланта стейту Джорджія у числі 4,161 делеґатів: для здобуття номінації на офіційного репрезентанта Демократичної партії треба 2,081 голосів. Проте загально всі „специ" від виборчої аритметики, покликаючись на численні опити різних часописів і професійних аґенцій, твердили, що Гарт має уже „в кишені" номінацію своєї партії. Найбільше промовляв за таким твердженням факт, що Демократична партія просто не мала і не має іншого діяча, який був би сяк-так популярний на всьому просторі 50-ти стейтів.

Ґері Гарт офіційно заповів свою кандидатуру в квітні цього року і перевів тільки одну аґітаційну подорож по стейті Ню Гемпшир із виступом у двох містах. У четвер, 7-го травня, він зрікся кандидатури. В історії З'єднаних Стейтів Америки — це перший кандидат на президента цієї країни, який був кандидатом несповна один місяць і перестав ним бути в наслідок несподіваного еротичного скандалу: спершу „Маямі Гералд", опісля „Вашінґтон Пост" виступили з обвинуваченням Гарта, що він жонатий і батько двоїх дітей втримує близькі зв'язки з двома іншими жінками. Щодо ревеляції „Маямі Гералд", то названо ім'я - прізвище цієї молодої дуже гарної модельки і її світлина появилася в різних газетах. Гарт рішуче заперечив, наче би те його знайомство переступало межі пристойних товариських взаємин. Дівчина так само заперечила, заявивши, що її зустріч з Гартом мала на цілі прийняти її до рядів активних виборчих пропаґаторів Гарта. Дружина Гарта публічно заявила йому своє довір'я. Але на пресовій конференції деякі журналісти ставили Гартові дуже різкі і просто непристойні запити суто персонального характеру, „Маямі Гералд" назвав його „брехуном" а тут і „Вашінґтон Пост" також підтримав ті закиди, тільки щодо іншої неназваної жінки. Ґері Гарт склав заяву, що він не хоче бути предметом вічних атак, які не мають нічого спільного з найважливішими державними проблемами, і що у створеній атмосфері він не вважає за можливе продовжувати свою виборчу кампанію.

До цієї справи можна підходити з різних аспектів. Проблема різногранна і висуває цілу низку сумнівів та запитів. Є між ними безсумнівні, є дуже дискусійні. Недискусійним є факт, що кандидат на президента Америки мусить так поводитися у своєму приватному житті, щоб загал громадян мав до нього пошану і довір'я. Гарт знав, що в Америці існує так звана інвестиґаційна преса, члени якої грають ролю слідчих, що ганяються за сенсаціями чи навіть скандалістикою, бо американська преса наставлена на сенсаціоналізм.

Але не багато є осіб, які твердять, що для преси існують теж межі журналістичної етики. Тут думки поділені: чи правильно зробили репортери названих двох часописів, які насправді знівечили політичну кар'єру Ґері Гарта, чи вони провинилися. Очевидно, абсурдом є твердження московських „Ізвестій" наче би це була інтриґа уряду президента Реґена, щоб скомпромітувати Ґері Гарта. Ґері Гарт був лівим лібералом, в грудні минулого року їздив до Москви й опісля виписував та виголошував дитирамби про Ґорбачова. Але таких „ліваків" є в Америці силенна сила, є ціла організація Американці для демократичної акції, яка належить до крайнього лівого крила Демократичної партії.

З погляду українських інтересів — добре що Ґері Гарт зник з політичного овиду. Але невідомо чи з хаосу, який тепер настав в рядах Демократичної партії не вирине інший подібний „лівак". Є вже яких 10 кандидатів. Між ними і нюйоркський губернатор Маріо Квомо, який сам зрікся кандидатури, але не виключив, що партійна конвенція може його „примусити" кандидувати. І він є теж проти кари смерти, проти молитов у школі, за абортами на публічний кошт, він також лівий ліберал. Невдовзі покажеться, хто стане новим „фронтраннером" Демократичної партії.

„ШУКАЙТЕ ПРИСТРАСНОЇ ЄДНОСТИ"

(слово Папи в катедрі св. Покрови у Буенос Айресі 4-го квітня 1987)

Слава Ісусу Христу!
Дорогі в Христі Ісусі брати і сестри, вірні українці в Арґентині!

Не тільки для вас, — як це сказав ваш Владика, — але також для мене є великою радістю нинішня стріча в цьому красивому Соборі Покрова Пресвятої Богородиці, Опікунки цього храму і вашої епархії в Арґентині.

Моя радість і веселість є тим більша, що ці відвідини відбуваються напередодні великої події, якою є Ювілей Тисячоліття Хрищення древньої Київської Руси.

Цяназвичайна подія, що стосується прямо українського народу і вашої Церкви є вже так близька, що оцею зустріччю Ви хочете торжественно започаткувати у вашій епархії святкування цього історичного Ювілею.

Нагоду для започаткування ювілейних святкувань має важлива історична подія, що сталась саме тисяча літ тому, в 987 році, коли-то великий київський Князь Володимир, названий при хрищенні Василієм, прийняв Тайну Хрищення.

Навернення цього великого київського володаря на християнську віру приспішило відтак загальне прийняття християнства в 988 році. Це тому, що як, вказують новітні історичні досліди, вже раніш існували Християнські Спільноти так у престольному городі Києві, як і на південних землях Руси.

Корисно є підкреслити, мої дорогі брати-українці, що християнство було прийняте і воно утвердилося у Київській Руси, коли ціла Христова Церква ще жила у повній церковній єдності. Було це християнство православне по вірі, а католицьке в любові, бо було воно в повній єдності з Апостольським Престолом Петра, і з цілою Церквою. Між Римом, а Києвом як став християнським, були прямі зв'язки і вже у 988 році, як виглядає правдоподібним, прийшли до Великого Володаря Володимира посли вислані нашим попередником Папою Григорієм У, з мощами Святих, як даром від Папи для нового християнського володаря у Східній Европі. Подібні посольства повторювалися наперемін у наступних роках.

Болючий та неминучий розвій у поступовому віддалюванні між Церквою Риму і Церквою Констатинополя, діткнув та охопив Київську Церкву щойно пізніше. Відносно західнього та константинопольського християнства, то в загальному є більш властивим говорити про „здійснений поділ", як про „формальний роздор". Такий роздор, як не було б не стався ніколи між Римом, а Києвом.

Один час спільно прожита повна єдність, поступово притемніла з приводу послаблення взаємного спілкування, а це по причині різних політичних дій. Але туга за давньою єдністю, що залишилась більш живою на землях із сильнішим зв'язком з латинським світом, привела, як відомо, одну частину народу до проголошення в Бересті єдности з Римською Столицею.

У цій єдності, поміж речевими трудношами та всяким непорозумінням, дало вислів у тих часах в такому-то виді невгасиме прагнення до віднови повної єдности.

Також нині, згідно з новими способами, що Їх Дух відкриває, пошукуємо з поновленою силою нових доріг, щоб дійти до єдности.

Таке завдання не може бути байдужим для вас, найдорожчі брати Української Церкви, що несете екуменічне покликання записане, і то болюче, у вашому властивому тілесному існуванні.

На початку цих святкувань Тисячоліття звертаюся до усіх братів, католиків і православних, що живуть у цій країні і що завдячують спом'янутим подіям початок їхньої віри: Дорогі Брати, призадумуючись над спільним початком вашої історії і вашої віри, в пам'ять хрищення вашого спільного Отця Володимира, оживіть, для добра цілої Церкви тугу за єдністю. Шукайте пристрасної єдности, що була дана вашим батькам, вже тисяча літ тому, у чудовій події хрищення у водах Дніпра.

Друга радісна історична подія, дорогі в Христі Брати і Сестри, що її хочу згадати в часі цієї нинішньої зустрічі, є дев'ятсот п'ятдесята річниця посвяти Києва і цілої Руси покрову Пречистої Діви „Скорої Помічниці Християн", що її вчинив Великий Володар Ярослав Мудрий 1037 року.

Найкращий спосіб відзначити нині тут у вашій епархії таку дорогу річницю вашої історії є нинішня коронація Пречистої Ікони Пресвятої Діви, що славиться у святилищі вашої катедри. Ця коронація властиво має місце в дев'ятдесяту річницю українського поселення в Арґентині. Мені мило є доконати нині цього діла любови і признання для Пресвятої Діви за її опіку над вами в часі того усього часу життя вашої української спільноти в Арґентині. Це вчинив я з великою любов'ю до Божої Матері, і з цієї нагоди віддаю вас усіх під її материнський покров.

А особливий привіт звертаю до вас, молоді українці, що так численно прийшли на цю історичну стрічу з Папою, щоб так започаткувати святкування Ювілею Тисячоліття Хрищення Київської Руси.

Гляджу на вас з любов'ю, дорогі юнаки, як на майбутність вашої Церкви і спільноти. Боже Провидіння кличе вас до будови другого Тисячоліття християнської історії вашого народу. Отворіть ваші душі й ваші серця Христові й пожертвуйте себе Йому на службу і на службу Його Церкві! На цій гостинній землі Арґентини ступайте разом, слідом за вказівками Вселенського Собору, щоб наблизитись усе більше на шляху того спрямування, на який Дух веде всі Церкви, до осягнення повної єдности в Господі з нашими православними братами.

Звертаючись до пастирів і вірних Церкви латинського обряду і всіх інших Церков

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Тетяна Носко-Оборонів

Наші монтреальські віртуози знову на сцені

Дня 23-го березня ц. р. у концертовій залі Поллак музичного факультету при МекҐільському університеті Монтреал знову був свідком концерту Люби і Іренея Жуків, за підтримкою радіовисильні Сі-Бі-Сі та МекҐільського університету. При вщерть виповненій залі любителі музики й мистецтва мали ще раз нагоду вітати наших піяністів-віртуозів величавим концертом.

Не зважаючи на те, все ж таки день 23-го березня (понеділок) був робочим днем для багатьох з нас, на годину 8-му вечора, як було заповіджено, простора концертова заля заповнилась по береги запрошеними гістьми. Майже половину залі творила українська громада Монтреалю.

Концерт в основі був присвячений творам модерних композиторів, який включав твори і світової слави композиторів. Хоч я була вже на перший раз на концертах Люби й Іренея, але цей концерт зробив на мене якесь спеціяльне враження своїм змістом і виконанням. Коли мова про канадських композиторів, то це вже третій концерт їхніх творів. Ми чули вже твори Юрія Фіяли, Ґреґема Джорджа, Клємонта Пепена на концерті 3-го березня 1986 року з нагоди Міжнародного року Канадської Музики, а тепер двох канадських композиторів: Доналда Патрікена та Бенґта Гамбреуса. Цікаво замітити також, що в лібретто до кожного такого концерту ми знаходимо дуже цікаву специфічність, яка відрізняє Любу й Іренея від інших піяністів, а це виконування творів, які були спеціяльно написані для них. Як згадано — це вже не перший раз. Отже підсумовуючи враження цього вечора, я прийшла до такого висновку, що своєю наполегливістю, відданістю мистецтву й невтомною працею наші дорогі виконавці промостили й промощують дорогу не тільки українським, але й загальноконадським, композиторам, включаючи їх твори в свої концерти. І тут треба підкреслити, що вони відчувають в особах Люби й Іренея своїх промоторів.

Чому я називаю цей концерт відмінним від попередніх? Якщо б ми порівняли твори канадських композиторів з творцями світової слави, як Ліст, Ґріґ, Шуберт, Моцарт, Шопен, то їхні твори представили нам цілком інший світ. Модерні канадські композитори — сьогодні це є щось нове. І так, наприклад, Доналд Патрікен багато своїх творів написав для хорів, балєту, квебекських фолкльорних ансамблів, для квартетів саксофонів. Його найбільша праця „Мир на землі" — це композиція для двох піяно, написана спеціяльно для Люби й Іренея. Ідея цього твору запобігання нуклеарній війні. І це виразно відчувалося у виконанні цієї композиції.

Знову ж, якщо візьмемо під увагу композитора Бенґта Гамбреуса і його працю „Вортекс", теж написану для Люби й Іренея, то тут ми знайдемо деяку різницю між ним і попереднім композитором. Бенґт Гамбреус — це перший шведський музик, праці якого були скомпоновані вже в 1950 році виключно для електронічної музики — оркестри, хори, органи, тасьми і т. п. Його нова композиція „Вортекс", присвячена пам'яті Франца Ліста, виявляє мало споріднення з ним. І тут нехотячи насувається питання: чим Франц Ліст його зацікавив? На мою думку, це зацікавлення зв'язане з контрастуванням Лістової сучасности з динамікою майбутнього: драматична диковинність і в той самий час лагідний ліричний настрій, що разом творять динамічну силу.

Коли йдеться про сам концерт, то Бенґт Гамбреус каже таке: „Відвідуючи попередній концерт у виконанні Люби й Іренея творів композиторів Клермонта Пепена і Роджера Маттона, я написав „Вортекс" спеціяльно для стилю їхнього виконання таких композицій. Назва мого твору говорить сама за себе".

* *
*

Крім вищеназваних композицій у програму концерту входили ще твори двох видатних композиторів, а саме Франсіса Поуленса - французького композитора, який належав до групи, відомої під назвою „Шість", до якої належали також Даріус Мільганг, Артур Гонейґер, Жермен Тейльфер, Люї Дюрат і інші. Поуленс був дуже добрим піяністом. Став дуже відомим своєю релігійною оперою „Діялог Кармеліток" (1953-1956 р. р.) й іншими творами. В своїх творах культивував сарказм і гумор. Його Соната (1953 р.), що її виконали Люба та Іреней, складається з чотирьох частин, а відрізняється своєю гармонією, багатством мелодики, ритмом. Особливо четверта її частина приносить нам контрастові настрої, спокій, шляхетність і інтимність. Ця соната — це перекликування — діялог між двома інструментами, повна мелодії і ритму.

Останньою точкою програми була Сюїта ч. 2 Опус 17 — відомого композитора, великого майстра величезних талантів — Сергія Рахманінова. Як нам відомо, його перший концерт для фортепіяно з оркестром був написаний в 1991 році. Будучи студентом консерваторії він написав декілька творів вокальних і інструментальних. В його Сюїті ч. 2, яку він скомпонував в 1901 році для двох фортепіяно, присутні мали змогу

(Закінчення зі стор. 3)

Марія Сокіл

У 90-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ І. ПАТОРЖИНСЬКОГО

III.

Там же ми співали разом у операх „Євгеній Онєгін", у „Фаусті", у „Турандот", в „Казках Гофмана" і в багатьох концертах на всіляких більших імпрезах по клюбах, а особливо в Будинку Блакитного, який в ті роки був П'ємонтом, центром українського життя. Там постійно збиралася „сметанка" тодішньої мистецької еліти. Про цей клюб треба би писати окрему статтю.

І так сталося, що я і Паторжинський швидко вибились на чолових виконавців майже всіх опер того сезону.

Восени 1928 року — Паторжинського, мене і тенора Миколу Середу вислали закордон до Італії, як тоді називалось „на стажировку", тобто на практику, чи вдосконалення. Нам треба було їхати через Німеччину і там ми чекали на візи, а в міжчасі дали кілька концертів з великим успіхом. Це була велика честь для нас, молодих співаків. Ми багато прослухали, дещо побачили, бо відрядження наше було коротке і ми скоро вернулись до Харкова, щоб почати новий сезон. Зимою, у тім же році, нас обох послали до Москви на першу культурну виміну між мистцями України і росіянами. В складі було нас лише п'ятеро: Марія Литвиненко-Вольгемут, Марія Сокіл, Іван Паторжинський і Михайло Голинський; акомпаньював нам композитор Віктор Косенко і естрадова співачка Оксана Колодуб. Пізніше вона співала в Великому оперному Театрі в Москві. Ще на другий рік, літом 1929-го року мене і Паторжинського послали з іншими передовими мистцями до Канева на відкриття першого пам'ятника Тарасові Шевченкові. Це була величава подорож, спочатку до Києва потягом. Спинились ми в Печерській Лаврі і насвітанку поплили кораблем з Києва до Канева. Тому, що я зачала цю свою статтю з повторенням слова — разом, тому і кінчаю цим словом. Ще один рік ми були разом в Харківській опері, а в 1930-31 мене запросили до Київської Опери і я більше з Паторжинським в опері не співала, лише чула я його в „Севільському Цирульнику", коли була в Харкові. Згадую про нього як жартівливого, веселого щирого приятеля, з яким мене лучила доля довгі роки.

Виїхала я з України на весні 1932 року, виїхала з Києва до Львова і там співала на „нашій не своїй землі..."

Образ і постать Івана Паторжинського стоїть переді мною і досі, що запам'яталася мені ще з молодих літ: чоловік трохи згорблений, з прижмуреними очима, усміхнене обличчя. Так виглядало, що він постійно „грав", що він постійно видумував щось комічне, дотепне. Та й кмітливий дуже був, бо все спостерігав, хто що робив.

Минали роки. Була війна. З України більшість артистів евакуювалось аж у Сибір. Там був і Паторжинський з родиною, і там вони концертували. Ставили „Запорожця" і деякі опери, а теж концерти. Після війни я раз писала йому, щоб розшукав мого батька. Отримала відповідь не дуже то веселу, — батько мій був заарештований. Ми довго, довго не знали про його сумну долю. Він так і у в'язниці помер.

Останньо Паторжинського я його чула і бачила в 1946 році, коли він разом із Зоєю Гайдай дали єдиний концерт у Таун Голл. На другий день він приїхав до нас у Томс Рівер. Переночував і на другий день від'їхав автобусом до Ню Йорку, а звідтіля кораблем назад додому. Маю кілька фотографій з ним його і нас разом. Іван вже не був такий, як я його пам'ятала... Був товстий, огрядний, лице йому спухло і виглядав не дуже то здоровий. Ми пригадували старі часи, розпитували про минуле — давнє і недавнє. А він розповідав про своє життя і розпитував — про моє... Був він вже тоді партійним і депутатом Верховної Ради УССР, і я не дуже його про все розпитувала, що мені хотілось би ще знати. Передала йому лиш для Марії Литвиненко пісні свого чоловіка „Пісні про Україну", але підозріваю, що він їх не повіз... Пізніше, його дочка, Галина, прислала мені його фотографію і книжку про нього написану.

Це, про що я пишу, було 60 років тому. Іван був старший від мене лише на п'ять років. Помер, коли йому було 63 роки. Я пережила його рівно на 25 літ. Думаю, що я не одинока з усіх співаків, які клали свої цеголки під фундамент Української Державної Опери, яка ще жива...

Кінець.

Роман С. Голіят

Д-Р П. МАҐОЧИЙ ПРО КАРПАТСЬКИХ РУСИНІВ

Our People: Carpatho-Rusyns and their Descendens in North America, Paul Robert Magocsi, Multicultural History Society of Toronto, Toronto, Ont., 1985, 160 pp.

Професор д-р Павло Роберт Маґочий народився у стейті Ню Джерзі. Сьогодні він є директором катедри українознавства при Торонтонському університеті. Він є автором таких праць: „Let's Speak Rusyn-Besidujme po-rus'ky"; The Shaping of a National Identity"; Let's Speak Rusyn-Hovorim po-rus'ky"; „The Ukrainian Experience in the United States"; „Wooden Churches in the Carpatians"; „The Rusyn-Ukrainians of Czechoslovakia and Galicia: A Historical Survey and Bibliographic Guide".

У повищій документальній і зразково виданій публікації д-р Маґочий старається дати вичерпно-джерельну відповідь на питання, що його він ставить: „Хто є цей народ, що ходить до церков, які мають трираменний хрест?"

У вступному слові Майкл Новак згадує про кількох артисток Голливуду, які є рутенського походження. На протязі тисячі років русини, якщо йдеться про їхні релігійні переконання, то вони зверталися до Візантії, а з другої сторони, географічне положення пов'язало цей нарід зі Заходом, доказом чого є так численна еміґрація до З'єднаних Стейтів Америки і Канади.

П. Маґочий в передмові пояснює, що до цих церков, які видніють у багатьох місцевостях ЗСА і Канади, ходять слов'яни з Карпатських гір, зі Східньоцентральної Европи, які за походженням початково знані, як русини, або руснаки, або „наш народ" карпатські русини. Їх в ЗСА 690,000. В дальшому він пише, що завданням його праці є допомогти зацікавленим русинам зрозуміти, де вони належать у американській мозаїці. Він дякує всім, хто допоміг йому в документації і перевірці скрипту. Від українців цю працю перечитували: проф. Василь Маркусь, проф. Богдан Процько і о. Браєн Келеров (з української католицької епархії в Торонто).

Там читаємо, що Карпатську Русь між VII і XII століттями малими групами заселювали поселенці з Галичини і Волині. Більший наплив поселенців прийшов між XII і XVIII століттями, також з Галичини. Мова, або кажучи більш прецизно — різноманітність розговорів-діялектів карпатських русинів належить до східньої галузі слов'янських мов, і цю мову визнали сучасні мовознавці — мовою приналежною до української мови. Перші поселенці принесли свою назву — русин.

Після Ужгородської Унії у 1648 році, постала уніятська, або Греко-Католицька Церква. В Карпатській Україні велику громадсько-культурну працю серед бідного гірського люду виконували священики обох обрядів — греко-католики і православні. Невідрадні життєві умовини, панщина й визиск мадярських землевласників примусили багатьох еміґрувати до Америки. В 1860 році вже були в ЗСА перші еміґранти з карпатських гір. Більше число прибуло в роках 1880-1890, а найбільше число, бо аж 255,655 рутенців прибуло в роках 1900-1914. За словами автора, в теоретичній автономії Підкарпатської Руси в Чехо-Словаччині жило 360,000 русинів, а в районі Пряшева під цю пору живе 100,000 русинів-українців. Після Другої світової війни Карпатську Україну прилучено до УССР, як Закарпатську область, яка нараховує 808,000 українців. У роках 1945-1950, 4,000 колишніх мешканців таборів ДіПі поселилися у ЗСА і Канаді.

Автор згадував про тяжкі еміґраційні початки русинів у ЗСА. Вони поселювалися в індустріяльних центрах, де можна було дістати фізичну працю у фабриках, копальнях й інших підприємствах. На підставі церковної статистики є 296-парохій Рутенської Католицької Церкви і Американської Карпатсько-Руської Православної Католицької Церкви — 80 відсотків з них знаходяться у чотирьох стейтах — Пенсильванії — 50 відсотків, Огайо — 13 відсотків, Ню Джерзі — 11 відсотків і в Ню Йорку — 6 відсотків.

Вороже ставлення американських єпископів до новоприбулих священиків греко-католиків з Европи (о. Іван Волянський приїхав з Галичини в 1884 році), інші з Мадярщини, було причиною, що спонукала о. Алексіса Тота з Пряшева перейти на православ'я.

Американізаційна політика американських єпископів і вороже ставлення до новоприбулих священиків примусили нових еміґрантів будувати свої церкви й творити своє організаційне життя на нових поселеннях в ЗСА. Відомий проповідник вдовець о. Тот притягнув у 1909 році понад 25,000 карпатських русинів, три четверті з яких були з Лемківщини, на російське православ'я.

За порадою Митрополита Андрея Шептицького, Ватикан у 1907 році йменував о. Сотера Ортинського — „галичанина і прихильника українців" — першим греко-католицьким єпископом на Америку. Не дивлячись на велике число переходу мирян на православ'я, Греко-Католицька Церква продовжувала свій ріст, і коли Ортинський отримав у 1913 році повну єпископську повновласть, він мав юрисдикцію понад 152-ма церквами, 154-ма парохіями й 500,000 вірних з Галичини, Буковини і Мадярщини. Несподівана смерть Владики Ортинського в 1916 році сповільнила ріст Греко-Католицької Церкви.

У 1924 році Ватикан іменував о. Василя Такача з дієцезії Мукачева єпископом новоствореної епархії в Піттсбурзі, до якої належало 155 церков, 129 священиків і 288,390 парохіян. У тому самому часі о. Константин Богачевський був іменований єпископом для католиків візантійського обряду з Галичини і Буковини. Ця дієцезія вкоротці перезвала себе Українською Католицькою Церквою з осідком у Філядельфії, з юрисдикцією понад 155-ма церквами, 129-ма священиками й 237,495 мирянами. Цей дієцезальний двоподіл відділив карпатських русинів від галицьких українців. (стор. 34).

У 1950 році в Піттсбурзі збудовано семінарію для едукації священиків Рутенської Католицької Церкви візантійського обряду. Під цю пору під юрисдикцію архиєпископа Стефана Коціска входять чотири епархії з єпископами: Михайлом Дудником з Пассейку, Н. Дж., Андреєм Патакі з Парми, Огайо; Томасом Долинаєм з Ван Нюс, Кал. Ця метрополія має 277 церков, 266 священиків, 18 початкових шкіл, п'ять манастирів, два доми для інвалідів і старців і 284,338 парафіян. Православна дієцезія з осідком у Джонставні, Па., і під своєю юрисдикцією має 60 священиків, 65 церков і 100,000 парафіян.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Конференція на тему Тисячоліття

Цього року МекМастерський університет у Гамильтоні відзначає 100-ліття свого існування. Цей університет відомий також тим, що в ньому щороку відбуваються різні конвенції на актуальні теми. Було вже декілька й на українські теми. І це завдяки організаторові тих конференцій проф. Петрові Потічному. Цього року 1-2-го червня відбудеться в МекМастерському університеті, з нагоди його століття, конференція „Культура Київської Русі" для відзначення Тисячоліття Хрищення України.

Ціла конференція запланована на шість сесій — кожна присвячена окремій ділянці. В понеділок, 1-го червня о 9-ій год. ранку обговорюватиметься тема „Значення християнства для Руси-України", в якій виступлять з доповідями проф. Омелян Пріцак з Гарвардського університету, д-р Анджей Поппе з Варшавського університету та д-р Є. Гурвіц з коледжу Ляфает в Істон, Па. Проводитиме сесію д-р Р. Г. Джонстон з МекМастерського університету.

В пополудневій сесії під назвою „Церква і духовне життя" виступатиме теж трьох доповідачів — д-р Г. Подскальський з чину Отців Єзуїтів з Франкфурту, Західня Німеччина, о. Казимир Кухарек з Реджайн та о. Петро Біланюк з Торонтонського університету. Сесію проводитиме д-р Орест Субтельний з університету Йорк. У вівторок рано запланована сесія „Політична думка і політична культура „Київської Русі", якою проводитиме д-р Марта Богачевська-Хом'як з університету Джонса Гопкінса в Балтиморі, Мд., а доповідачами будуть д-р Ярослав Пеленський з університету Айова, д-р Мирослав Лабунька з ЛяСалль коледжу та д-р Павло А. Голингсворт з Гарвардського університету.

О 1-ій год. по полудні відбудеться четверта сесія — „Матеріяльна культура Київської Русі" під керівництвом д-ра Романа Шпорлюка з Мишиґенського університету. На цій сесії виступатимуть спеціяліст з історії Києва проф. Петро Толочко з Академії Наук у Києві; проф. Володимир Мезенцев з Гарвардського університету; д-р Йоган Каллмер з Лундського університету (Швеція) та д-р Томас Нунан з Міннесотського університету.

В год. 4-ій по полудні розпочнеться п'ята сесія на тему історіографії Київської Русі під головуванням д-ра П. Магочі з Торонтонського університету, на якій доповідатимуть д-р Симон Франклін з Кембріджського університету (Англія), д-р Доналд Островський з Гарварду та молодий науковець архівар д-р Дмитро Злепко з політичного архіву міністерства закордонних справ Німеччини.

Остання, — шоста сесія відбудеться у вівторок вечором о год. 8:30, на якій доповідатиме про ікони Київської Русі відомий знавець того мистецтва Святослав Гординський. Свою доповідь він ілюструватиме прозірками. Сесію проводитиме о. д-р Олександер Баран з Манітовського університету.

Як видно з переліку назв сесій та доповідачів конференція „Культура Київської Русі" заповідається на небуденну імпрезу, яку варто буде відвідати. Влаштування такої імпозантної, а при тому й дуже коштовної конференції завдячуємо самому МекМастерському університетові, а зокрема о. крилошанинові Романові Ганкевичеві та його парафії св. Духа в Гамилтоні, без матеріяльної підтримки яких проф. Потічний не міг би взятися за організацію конференції. До речі, проф. Петро Потічний є головою Організаційного комітету, до якого належать також професори Джордж Томас та Джон С. Вівер, голова комітету для відзначення століття МекМастерського університету.

Організатори конференції „Культура Київської Русі", намагаючись якнайдокладніше охопити цілість проблематики, не забули, що, крім духової сторони, учасники потребуватимуть також зустрітися, поговорити зі собою й дещо приємнити свої будні. У зв'язку з цим вони запланували концерт української духовної музики, який дасть відомий український хор „Думка" з Ню Йорку під дириґентурою Є. Комірного в неділю вечором, перед конференцією, а в понеділок вечором бенкет. На бенкеті господарем буде проф. П. Потічний, а д-р Ігор Шевченко, професор Гарвардського університету, світової слави візантолог та голова Світової Асоціяції Візантологів, виступить з доповіддю на тему „Місії з візантійської точки бачення." Останніми днями свою участь в конференції потвердив проф. Хи Рунґ-Чан з Вуганського університету в Китаї. Тема його доповіді „Київська Русь в китайських джерелах X-XII століт".

Тоді як організатори зробили, мабуть, усе, що було в їх спроможності, щоб на конференцію прибули якнайкращі знавці своєї справи і щоб Тисячоліття Хрищення України відзначити як найкраще і якнайкорисніше для науки, успіх залежатиме також і від того, як українська спільнота підтримає всі ті імпрези своєю участю. Зокрема концерт і бенкет, на які відкриті двері для кожного, повинні бути виявом нашої моральної й матеріяльної підтримки для організаторів. Знову ж таки всі зацікавлені заторкненою проблематикою повинні заздалегідь зголосити свою участь у конференції, щоб організатори могли відповідно до того приготувати залі для доповідей. Покищо такої конференції українська громада південного Онтаріо на мала й тому віримо, що вона виправдає усі сподівання організаторів.

Василь Верига

Осяги молодого українця

С. Барабан (зліва) дякує за номінацію на президента транспортової летунської бази в Арізоні.

Минулого року повідомляли ми про осяги молодого українця Славка (Стенлі) Барабана, працівника летунської бази Лук, Арізона, в місті Фінікс.

Славко Барабан, син Лесі Павлишин, вчився в Чикаґо, належав до СУМ-у, опісля почав свою кар'єру при війську, головно на військових летунських базах. Працював і рівночасно доповнював свої знання в різних місцях Америки, Канади, Европи й Австралії.

Останні роки перебуває з родиною у Фініксі, Арізона, як офіцер транспортової військової бази Лук.

5-го березня 1986 року на окремому бенкеті екзекутивний президент західніх американських летунських ліній Едвард Р. Біваіс призначив Стенлі Барабана президентом крайової оборонної транспортової асоціяції на стейт Арізона.

Ґратулюємо Славкові Барабанові, президентові транспортової летунської бази в Арізоні, та бажаємо дальших успіхів на новому відповідальному становищі.

Степан Ґоляш

В Асторії...

(Закінчення зі стор. 1)

церковного приміщення, де відбулась політична частина. Поліція відпустила для маніфестантів половину авеню, проводила і замикала похід поліційними автомобілями. Впереді їхав автомобіль з голосником у якому Роксоляна Лозинська і Михайло Галатин напереміну давали перехожим потрібні інформації, а група молоді роздавала на хідниках інформаційні летючки. Старші несли на плечах символічну домовину, за якою маршували члени комітету, організації зі своїми прапорами, організована молодь, жіноцтво у вишивках з чорною пов'язкою на рукавах, а впереді молодь і жінки несли широкі на цілу вулицю написи „Чорнобиль", „Україна" і гасловий „Геть Москва з України!"

Незвична до таких маніфестаційних походів асторійська публіка з цікавістю приглядалася до імпозантної маніфестації і цікавилася змістом летючок.

Велику церковну залю виповнили присутні по береги. Третю частину цих сумних для українського народу поминків, відкрив голова комітету Степан Самбой, а співачка-солістка сопрано Лариса Маґун-Гурин започаткувала офіційну програму відспіванням американського національного гимну. Відповідну до хвилини молитву проказав о. Х.Войтина. Добре опрацьовану, глибоку змістом і насичену фактами доповідь в англійській мові виголосив відомий політичний і громадський діяч, голова Крайової Управи СУМА д-р Аскольд Лозинський, яка зробила на присутніх помітне враження. Таку ж доповідь українською мовою прочитав ред. Володимир Левенець. Обидва доповідачі підкреслювали страхіття чорнобильської катастрофи із ще страшнішими наслідками для українського народу в майбутньому, як кажуть міжнародні чинники, які цікавилися і цікавляться далі цією небувалою досі катастрофою, у якій, як заявив Ігор Геращенко, муж поетеси Ірини Ратушинської, загинуло у перших місяцях після вибуху на нуклеарній енерґетичній станції біля 15,000 осіб, а не 32 особи як твердять кремлівські диктатори непоінформованому Заходові.

Коротке співчуття для українців склав від імени сенатора Алфонса Д'Амато Артур Стайн, а С. Самбой відчитав переслане на письмі співчуття від Деніса Батлера, лідера демократичної більшости в Міській управі.

Вже згадана солістка Л. Маґун-Гурин відспівала три пісні достосовані до сумної імпрези, а саме: „Жита" А. Гнатишина, „Княжна", муз. М. Лисенка і „Любіть Україну"; сл. В. Сосюри, муз. М. Фоменка.

Цю дуже вдалу під кожним оглядом імпрезу закінчено могутнім співом українського національного гимну, що його започаткувала солістка Л. Маґун-Гурин і підхопили усі присутні.

Про вшанування пам'яті жертв Чорнобиля написала місцева газета „Вестерн Квінс Газетте" у числі з 29-го квітня і помістила дві фотознімки із жалібного походу вулицями Асторії.

ЕСПАНСЬКА ПОЛІЦІЯ притримала американського громадянина Конана Девида Овена, градуанта Сиракюзького університету і кандидата на військове підвищення до другого лейтенанта, закинувши йому співучасть у нелегальному перевозі наркотиків і приналежність до контрабанди, яка торгувала наркотиками на широку скалю. Овен сидить тепер в Ля Модельо тюрмі в Барцельоні, але американські офіційні чинники вже почали цікавитися його долею. До Державного департаменту звернулися в тій справі сенатор Алфонс Д'Амато і конґресмен Джек Кемп, обидва республіканці.

ІРАН, НЕ ЗВАЖАЮЧИ на совєтські і американські погрози, продовжує обстрілювати з ракет кувайтські танкери з оливою, хоч вони не перевозять цього продукту під своїми власними прапорами. Крім того іранський уряд в Теграні погрозив Кувайтові, що йому, мовляв, не допоможуть ані совєтські, ані американські воєнні кораблі, які до речі, можуть стати також об'єктом атаки, якщо Іран вважатиме їх небезпекою для дальшого ведення війни проти Іраку. Москва і Вашінґтон покищо не зайняли становища до цих нових іранських погроз.

Допоможіть закінчити фільм

З гарячим проханням звертаємося до нашої громади помогти нам матеріяльно викінчити двогодинний фільм „Україна в огні".

Сьогодні фільмове мистецтво є одним із найбільш популярних і впливових сил в житті суспільства. Бути разом з добою це означає розуміти значіння фільмового мистецтва як творчого, виховного і ідейно чинника в житті народів світу.

Всю правду про Україну може виявити світові фільм, як свідоцтво життя творчості і боротьби українського народу.

На жаль, не всі у нас розуміють і доцінюють вагу фільму. Проте фільм — це сила, яка може не тільки поширити знання людей про Україну, але значною мірою причинитися до здійснення нашого ідеалу. Таж до сьогодні ні в Америці, ні на інших континентах не було документальних фільмів про Україну, які правильно і об'єктивно насвітлювали б минуле і сучасне нашої батьківщини.

Треба звернути увагу на одногодинний фільм про голод 1932-33 років „Жнива розпачу". Скільки він зробив пропаганди для України.

Наша студія вже працює понад 10 років над фільмом „Україна в огні". Нашим бажанням є викінчити фільм до 1000-ліття Християнства в Україні і тому ми звертаємось з проханням про матеріяльну поміч без якої ми фільму викінчити не можемо, бо чужинці нам такого фільму не зроблять про Україну. Це мусить бути в інтересі цілого нашого суспільства.

Сподіваємось, що Ваша пожертва допоможе викінчити живу історію України.

Ярослав Кулинич

Шукайте пристрасної...

(Продовження зі стор. 2)

східніх обрядів на арґентинській землі, хотів би я запросити всіх, щоб разом зі мною обняли братньою любов'ю всю українську церковну спільноту, щоб вона почула в цю щасливу нагоду святкувань Тисячоліття, що ціла Христова Церква участвує в її радості, як у її терпіннях.

Як завдаток найбагатших Божих ласк і опіки над вами Пресвятої Діви, прийміть — дорогі Браття і Сестри Українці — моє благословення для вас тут присутніх, для всіх вірних цієї епархії, розсіяних по всій Арґентині й для ваших братів, що живуть на поселеннях і у рідній батьківщині. Апостольське Благословення нехай супроводить вас у ваших святкуваннях Тисячоліття в певності, що вони принесуть для Церкви великі овочі християнської святости та численні покликання, священичі й монаші.

Наші монтреальські...

Закінчення зі стор. 2.

відчути її досконалу інструментальність.

Назакінчення хочу підкреслити, що зрозуміти твори модерних, а зокрема канадських композиторів не легко. З ними треба більш ознайомитися, вивчити кожного окремо, відчути їх настрої, збагнути їхні ідеї і тоді належно передати слухачеві. Оце я і називаю великою майстерністю відчуттям твору — що і є прикметою наших віртуозів. І нічого дивного, що ввесь час відчувався постійний інтимний зв'язок між слухачами і виконавцями.

Спостерігаючи публіку — англійців, французів, українців — вона становила разом одну цілість, яка спонтанно сприймала кожний виконаний твір, нагороджуючи наших улюблених виконавців все ряснішими і ряснішими оплесками, що знову очікували на щось нове.

Зіграність, відчуття такту і досконалість техніки — оце і є риси Люби й Іренея, якими я хочу їх нагороди. Невмовкаючими оплесками наші виконавці були змушені ще раз появитися на сцені і на анкор виконати „Рондо Вілляжуаз" канадського композитора з Квебеку Клермонта Пепена. Ця праця була написана в 1956 році, як увертюра до балету, прем'єра якого була виконана в 1956 групою відомого в Канаді балету „Гранд Балле Кенедієн" за хореографією Людміли Ширяїв. Версія для двох фортепіяно була написана в 1961 році і в 1986 була включена з нагоди Року Канадської Музики у виконанні Люби й Іренея.

Можна сподіватись, що Люба й Іреней ще втішатимуться дальшими успіхами. Їхня відданість мистецтву — подивугідна. Українська громадськість Монтреалю й цілої Канади може ними гордитися. Вірю, що в 1988 році — році 1000 Хрищення України — ми будемо мати знову нагоду почути Любу й Іренея на сцені Монтреалю.

ЛІЦИТАЦІЯ МИСТЕЦЬКИХ ПРАЦЬ В УІА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки запрошує на другу з черги ліцитацію мистецьких праць, яка відбудеться в суботу, 16-го травня ц.р.; огляд — виставка праць буде в годинах 6-7-ої вечора. Ліцитація почнеться о год. 7-ій та триватиме до год. 9-ої. Опісля відбудеться прийняття. За дальшими інформаціями слід звертатись до інституту на число тел.: (212) 288-8660.

НЕ СОВЄТСЬКОЇ, А НІМЕЦЬКОЇ

В посмертній згадці про сл. п. Атанаса Мілянича, що появилася в нашому щоденнику з датою 2-го травня ц.р. треба читати: Під час німецької окупації (1942-44 рр.) був референтом Цукроцентралі в Києві.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ТЕСТЯ

бл. п.

Василя Олексійовича Пташинського

відбудеться

ПАНАХИДА

в неділю, 17-го травня 1987 р.
в українській православній церкві
Святої Тройці в Ірвіґтоні, Н. Дж.

Після Богослуження буде відправлена Панахида за спокій Його душі. По Панахиді просимо всіх на
ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД.

Дружина — КЛАВА
Дочка — НАТАЛЯ з мужем ДАВИДОМ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 12-го травня 1987 р. по тяжкій недузі відійшов у Вічність
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК І БАТЬКО

бл. п.

Володимир Кулик

уроджений в Кочубеївці на Полтавщині в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в четвер, 14-го травня і п'ятницю, 15-го травня 1987 р. в год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Ave., Union, N.J.

ПОХОРОН з української православної церкви св. Вознесіння в Мейплевуд, Н. Дж. в год. 9:30 ранку в суботу, 16-го травня 1987 р., а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ВАЛЕНТИНУ
доньки — ЛЮДМИЛУ І НАТАЛІЮ
маму — МАРІЮ
брата — АНАТОЛІЯ

Відвідини в похоронному заведенні в четвер і п'ятницю від год. 2-4 та 7-9.

З почуттям важкої втрати повідомляємо Українську Громаду, що дня 30-го квітня 1987 р. відійшов у Вічність

бл. п. інж.

АТАНАС МІЛЯНИЧ

головний співосновник кредитівки „Самопоміч" в Дітройті.

Дирекція Української Кредитової Кооперативи „Самопоміч"

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого, Незабутнього
ТАТА І ДЗЯДЗЯ

св. п.

ЯРЕМИ ПОПЕЛЯ

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

дня 4-го червня 1987 року
в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо, о год. 7-ій ранку;
в церкві свв. Петра й Павла в Клівленді, Огайо, о год. 8-ій ранку.

Про молитви просять:

ДІТИ І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Земляками, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 12-го травня 1987 р. відійшов у вічність на 77-му році життя
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДУСЬ

адвокат — суддя — бібліотекар

бл.п.

МИХАЙЛО НИКОРОВИЧ

народжений в селі Ремужинцях на Буковині в Україні.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 15-го травня 1987 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 East Tabor Rd. **у Філядельфії, Па.**

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у суботу, 16-го травня 1987 р. о год. 9-ій ранку з катедри св. Володимира Великого, North 5th and Independence Sts., **у Філядельфії, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.**

Горем прибиті:
жінка — АРТЕМІЗІЯ з дому МОЙСЮК
доньки — ОЛЕНКА СЕМЕНҐО і ОКСАНА ТРАБАКО
внук — ДАНИЛО ТРАБАКО
сестра — АННА ПРОДАН з родиною в Румунії
кузен — ТЕОФІЛЬ ФОТІЙ з рдиною в Німеччині
кузинка — КОКА ГАНТЕР з родиною в Румунії
шваґер — АРКАДІЙ МОЙСЮК з родиною
шваґрова — МЕЛАНІЯ РЕВУЦЬКА з родиною
Ближча і дальша Родина в Канаді і Україні

Родина просить замість квітів на могилу складати пожертви на Семінарію св. Софії у Бавнд Бруку і на Фонд Івана Дем'янюка.

Композитор І. Соневицький написав нові твори до Тисячоліття

У підготові до Тисячоліття Християнства в Україні, д-р Ігор Соневицький написав такі твори: Псалом Давида ч. 137 „Над вавилонськими ріками", Псалом Давида ч. 149 „Співайте Господеві нову пісню" для мішаного хору, солістів і фортепіяна (оркестри), Псалом Давида ч. 43 „Боже. Нашими ушима чули Твою славу" в переспіві Т. Шевченка, Псалом Давида ч. 12 „Чи ти мене, Боже милий, навік забуваєш?" в переспіві Т. Шевченка для бас-баритона і фортепіяна, „Canti spirituali" — цикл пісень-молитов для сопрано й фортепіяно.

Д-р І. Соневицький

У процесі писання музика до п'єси І. Кочерги „Ярослав Мудрий", а до друку приготовляються духовні твори визначного українського композитора XVIII століття А. Л. Веделя.

Д-р П. Маґочий...

Закінчення зі стор. 2

Автор згадує, що частина карпатських русинів прилучилася до американських релігійних сект.

Організаційне життя тутешніх русинів ділилося на: регіональних — галичан проти мадярів (еміґрантів зі старої Мадярщини), під релігійним аспектом на греко-візантійських католиків проти православних, а під національним оглядом на русинофілів проти русофілів (москвофілів РСГ.), українофілів, словакофілів і мадяронів. Поставали братські союзи й преса ,яка почала боротьбу проти декрету Папи Пія XI, з датою 9-го лютого 1929 року, в якому говорилося про целебат греко-католицьких священиків.

Русини мали менший успіх у розбудові своїх наукових установ. На це склалося кілька причин. Дуже мало імігрантів приїхали до цієї країни з особистим почуттям національної свідомости. Крім того вони всі мали тільки елементарний рівень знання їхньої власної мови, а коли вони хотіли поглибити свою освіту, то воліли зробити це англійською мовою, яка була для них вигіднішою у новому середовищі. І остаточно, Церкви — чи то Католицько-Візантійська Рутенська, чи Православна — вважалися задовільним виходом для культурних потреб карпатських русинів. При церквах поставали етнографічні музеї, у яких досьогодні зберігаються цінноші, що їх привезли еміґранти зі „старого краю". У 1952 році, за старанням єпископа Такача і о. Гонулі, в городі національностей, в парку Рокефеллера у Клівленді, відкрито погруддя о. Александрові Духновичеві, національному пробудителеві карпатських русинів XIX століття.

Після Другої світової війни нова еміґрація, яка не боялася повороту під комуністичний режим, з таборів ДіПі, переїхала до Америки й Канади. Ці нові еміґранти, які займали державні пости в Чехо-Словацькій республіці, освічені, заснували в Америці Карпатський Союз, що видавав свою газету „Карпатську Зорю" і „Вісник", а з ініціятиви прем'єра Карпатської України створено Карпатський Дослідний Центр у Ню Йорку, при Українському Інституті Америки. В Торонто головою Братства Карпатських Січовиків, які воювали проти мадяр, був д-р Степан Росоха. Всі ці організації були української орієнтації та відчужені від старої карпаторуської еміґрації.

У 1979 році, з ініціятиви Павла Р. Магочого, постав у Ню Джерзі Карпато-Руський Центр, завданням якого є зберігати спадщину карпатських русинів. У своєму квартальнику-бюлетені „Карпато-Русин Амерікен", який виходить у Ферфілді, Н. Дж. повідомлено про стан праці карпатських русинів у ЗСА і про події у „старому краю".

Багато місця у цій праці присвячено лемкам і їхнім організаціям на терені ЗСА і Канади. Згадує д-р Магочий і про голливудських артистів, батьки яких вийшли з карпатської землі, і про відважного сержанта Михайла Странка, русина еміґранта з Пряшева, який був одним із шести морських піхотинців, що в боротьбі з японцями замаїли американський прапор на скелистій горі Іво Джіма. Він загинув на фронті й після смерті його нагороджено кількома відзнаками.

У сьомому розділі книжки П. Магочий дає політичний огляд подій під час Першої світової війни й перехід Карпатської Руси, як автономної одиниці Чехо-Словацької Республіки на чолі з губернатором Жатковичом — як речником карпатських русинів із ЗСА. „Але Жатковича політична кар'єра довго не тривала. В 1921 році він зрікся цього посту, протестуючи проти того, що Чехо-Словаччина відмовилася надати автономію і приєднати приблизно 100,000 карпатських русинів, які тимчасово' живуть у Східній Словаччині — до провінції Підкарпатської Руси" (стор. 82).

Автор згадує про події 1939 року. Про автономію Карпатської Руси, та про правління монсеньйора д-ра Августина Волошина, яке д-р Магочий називає „українським режимом' під проводом монс. Августина Волошина і міністра Юліяна Ревая, що прийшли до влади в Підкарпатській Руси і перезвали цей край на Карпатську Україну під час кількох місяців автономії, між жовтнем 1938 і березнем 1939 рр." (стор.84).

У восьмому і останньому розділі своєї праці, д-р П. Магочий твердить, що лише тут, можна вивчати й зберігати діялект карпатських русинів, бо на батьківщині, яка, як Закарпатська область прилучена до УССР — там говорять по-українському і російському, а на Пряшівщині по-словацькому. Книжка видана на гарному папері, ілюстрована 86-ма світлинами, чотирма мапами і статистичними даними.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КІЛЯРОВСЬКА, член УНС Відд. 204-го ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й., померла 19-го березня 1987 року на 92-му році життя. Нар. в Скалаті, Україна. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку братову Бетті Давідчук і племінника Івана. Похорон відбувся 2-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Петра в Саратоґа Спрінгс, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Мирон Заліпський, секр.

МАРІЯ ЗАНОВЯК, член УНС Відд. 202-го Т-ва ім. Св. Марії в Абирн, Н.Й., померла 30-го березня 1987 року на 94-му році життя. Нар. 30-го березня 1893 року в Галичині, Україна. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку дітей Стеллу, д-р Рассела і Бовдін. Похорон відбувся 2-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Йосифа у Флемінгу, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ДОРОТА КОГУТ, член УНС Відд. 358-го в Клівленді, Огайо, померла 21-го січня 1987 року на 83-му році життя. Нар. 2-го липня 1903 року в Галичині, Україна. Залишила у смутку Стеллі і Віллiяма. Похорон відбувся 24-го січня 1987 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Футей, секр.

МИРОСЛАВА КРИВЯК, член УНС Відд. 358-го Т-ва „Згода" в Пармі, Огайо. Померла 17-го жовтня 1986 року на 50-му році життя. Нар. 1936 року в Судовій Вишні, Галичина, Україна. Залишила у смутку мужа Ярослава, доньку Адріяну і маму Емілію Завільську. Похорон відбувся 21-го жовтня 1986 року на цвинтарі при парафії Покрови Пресвятої Богородиці У.П.К. Церкви в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Футей, секр.

АННА ДИНЬКА, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й., померла 4-го квітня 1987 року на 82-му році життя. Нар. 1905 року в Котузові, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС стала 1955 року. Залишила у смутку сина Григорія з дітьми, Ярослава з родиною, Христину, Анну, Оксану, Григорія і Андрія та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 7-го квітня 1987 року , на цвинтарі укр. кат. церкви ім. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

СТЕФАНІЯ ҐЕМБЛ, член УНС Відд. 99-го ім. св. Миколая у Вілкс Беррі, Па., померла 17-го березня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 3-го листопада 1924 року у Вілкс Беррі, Па. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку мужа Івана, сина Браяна, дочку Андрею Солл і внучку Лорен. Похорон відбувся 19-го березня 1987 року на цвинтарі Ґейт оф Гевен у Сильвер Спрінг, Мд.
Вічна Їй Пам'ять!
Мері Валіган, сек.

МИКОЛА ВОЗНЯК, член УНС Відд. 107-го ім. св. Івана Хрестителя в Гаммонд, Інд., помер 9-го березня 1987 року на 73-му році життя. Нар. 1913 року в селі Торгановиці, Самбір, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, дітей: д-ра Богдана з дружиною Анною, Володимира з дружиною Ліндою і 5 внуків. Похорон відбувся 12-го березня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Геммонд, Інд.
Вічна Йому Пам'ять!
Василь Ванджула, секр.

ПЕТРО СОБКО, член УНС Відд. 175-го ім. св. Миколая в Дітройті, Миш., помер 27-го березня 1987 року на 81-му році життя. Нар 1907 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, синів Анатолія і Юрія, та ближчу і дальшу родину в Австралії і на Україні. Похорон відбувся 1-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Ярослав Базюк, секр.

НИКОЛА РОМАНКО, член УНС Відд. 402-го ім. Тараса Шевченка в Торонто, Онт., Канада, помер 28-го липня 1986 року на 82-му році життя. Мар. 1904 року на Буковині, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку кузина Николу Д. в Канаді; дружину Олену і синів Івана і Юрка в Україні. Похорон відбувся 30-го липня 1986 року на цвинтарі Парклови, Торонто, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Анна Бурій, секр.

МИКОЛАЙ МОСКАЛЬ, член та секретар 16-го Відділу УНС Т-ва „Просвіта" у Спрінг Валлі, Н.Й., помер 15-го березня 1987 року на 75 -му році життя. Нар. 1912 року в Порт Честер, Н.Й. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Аліс (із дому Кашинська), брата Петра, та ближчу і дальшу родину в Америці та на Україні. Похорон відбувся 18-го березня 1987 року на Брик Чирч Семетері у Спрінг Веллі, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар